

ned, havde det været noget andet, saa erkende vi, at Staten ogsaa kan være ligefrem forpligtet til at følge med, men, som det ogsaa blev udtalt i Gaar blandt andet fra den ærede Ordførers Side, det maa erkendes, at Renten, efter at have været nede, er begyndt at komme op, og vi kunne derfor ikke se, at dette Skridt i og for sig falder ind under Nødvendigheden, men nok ind under, hvad der er humant over for de paagældende. Hvis man mener, at Staten skal gaa i Spidsen med Willighed og Humanitet overalt, er der intet at sige til det, men man maa gøre sig klart, at det finansielt set kan føre til ikke ubetydelige Ofre, og at disse Ofre skulle bringes ikke alene over for Landet i Almindelighed og dem, der trænge allermost, men ogsaa over for Personer, som maaske have købt og lukreret betydeligt ved Staten. Fordi de have været behandlede godt alle Tider, er der ingen Grund til, at de nu yderligere skulle have denne Gave. Det er jo nemlig saa, at de 4 pCt. aldrig ere blevne forhøjede, saa vidt mig bekendt, fra Statens Side. Selv naar Rentefoden faktisk har været højere, vedbleve de at svare disse 4 pCt. De ere altsaa blevne virkelig gunstig og humant behandlede til enhver Tid, saa det kunde naturligvis være Dviul underkastet, om Staten, blot fordi Renten højer sig noget under de 4 pCt., straks skal være blandt dem, der gaa til Nedsættelse. Smidlertid, vi følge, som sagt, Administrationen i saa Henseende, og jeg vil blot sige et vemodigt Farvel til de gamle 4 pCt. Jeg tror, det har været til overordentlig stor Betsignelse, at det ligesom var slaaget fast her i Landet, at 4 pCt. var en passende og rimelig Rentefod. Den private var ganske vist ikke bunden til den, men det er noget, der næsten har Alderstids Hævd, og hvis der fra offentlige Institutioners Side var noget, man navnlig trykkede sig ved at komme uden for, var det de 4 pCt. Dette forlader man nu. Men naar man nu er gaaet ned paa denne Side af de 4 pCt., er jeg ikke sikker paa, at man ikke kan komme paa den anden Side igen, og man vilde ikke være kommen derned under, uden at man, som sagt, havde foretaget en Frontforandring. Den gamle faste sædvanemæssige Ret til kun at yde 4 pCt. til Staten og de offentlige Institutioner har man nu rokket ved, selv om det er i nedadgaaende Retning.

Maa jeg blot endnu gøre nogle Bemærkninger om et Par underordnede Punkter. Det ærede Medlem for Valby (Dæ. Hansen) talte før om Kunstsamlinger, og i samme Anledning vil jeg gerne gøre en Henstilling til den højtærede Minister. Jeg

ved ikke, om den højtærede Minister er i Stand til at besvare mit Spørgsmaal, men jeg beider ham om, det maa blive velvillig overvejet. Kunstmuseet har adskillige Billeder, som hænge omkring, dels paa Slotte, hvor de ikke ses meget, dels i Ministerialbygningerne og andre Steder. De gøre ganske vist nogen Gavn og Glæde, hvor de hænge, men kunde der ikke være Anledning til at udlaane de bedste til Provinsmuseerne? Saa fik de da nogle af vore bedste Kunstnere repræsenterede paa den Maade og maaske ogsaa nogle af de ældre. Hvis det kun var som Gaar, kunde man ikke sige, at Kunstmuseet blev berøvet sine Gjenstande, og Kunstmuseerne i Provinserne vare dog de naturligeste Saantagere af saadanne Genstande. Publikum vilde da have mest Gavn og Glæde af dem. Et andet Spørgsmaal, jeg tidligere har berørt, og som jeg kun berører for at holde det i Live, er Spørgsmaalet om Helsingør Kloster. Jeg ved meget vel, at man skal være beskedet og vente, til der bliver Penge til den Slags Ting, men jeg skal gøre opmærksom paa, at Helsingør Kloster stadig venter paa, at man skal tage fat paa Reparationen. Der er udarbejdet Planer og Overflag, og hvis den højtærede Minister kunde ophjse et eller andet i saa Henseende, tror jeg, det vilde glæde mange, som interessere sig for den Sag. Jeg haaber, at den ikke skal gaa i Glemmebogen.

J. Jensen (Aalborg Amts 1ste Valgfreds): Ærede Medlemmer ville forstaa, at vi Nord for Limfjorden ere blevne en Del skuffede ved at se Listen over Ændringsforslagene til Finanslovens 2den Behandling, og at vi ere komne til at tænke paa det gamle Ord, at Vædelboerne so Nord for Lov og Ret. For det første er nemlig ikke alene det Forhold, som jeg tillod mig at omtale ved Finanslovens 1ste Behandling, Tilskud til Præsteembedet i Nørre-Sundby, ikke taget op af den højtærede Minister, men desuden er under Nr. 69 en Bevilling paa 30,000 Kr. som første Bevilling af et større Beløb paa 65,000 Kr. til Udvidelse af Kirken i Nørre-Sundby foreslaaet nægtet. Nu er det ganske tilfredsstillende for mig at høre og for Beboerne i Nørre-Sundby at vide, at Sagen ikke dermed er endelig afgjort, men at det kan ventes, at den vil blive optaget til fornøjet Behandling af Finansudvalget sammen med den højtærede Minister, naar der kommer Forslag om, at den foreslaaede Udvidelse kan foretages for en mindre Sum. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at omtale, hvorvidt den Sum, der har været foreslaaet, er enten for høj eller til-